

So. saml.
Barnmusik
Vokal

SVENSK JUL.

FYRA SÅNGER FÖR UNGA RÖSTER

AF

ALICE TEGNÉR.

1. JULSÅNG. (Edv. Evers.)
2. SVERIGE. (G. L. Silverstolpe.)
3. VINTERVISA. (Z. Topelius.)
4. STJÄRNÖGA. (» » .)

STOCKHOLM
FR. SKOGLUNDS FÖRLAG.
(SEELIG & C:s FÖRLAGSFIRMA.)

Pris 75 öre.

1913
882

1. Julsång.

Edv. Evers.

Allegretto moderato.

mf

1. Nu sjung - a Guds äng - lar i him - me - lens höjd: God
2. I Bet - le - hem ly - ser på här - ber - gets strå, för-

p

cresc. *f*

jul! — — — — — god jul! — — — — — Och al - la Guds barn stämma in med fröjd: God
u — — — — — tan men, — — — — — en stjär - na för al - la de stjär - nor små, Guds

crescendo *f*

v. 1-5. sista versen.

jul, — — — — — god jul! — — — — — tid. — — — — —
klar — — — — — hets sken. — — — — —

p *pp*

3. Nu går ifrån himlen till jorden en led
så blid, så blid,
där goda Guds änglar gå upp och ned
med frid, med frid.
4. Vi villade barn kunna hitta igen
till Gud, till Gud.
Vi fattiga syndare hafva en vän
i Gud, i Gud.

5. Här tårarna rinna, här störtar allting
i grus, i grus,
Gud Fader barmhärtig nu vänder allting
i ljus, i ljus.
6. Oss gifve det barn, som oss detta har gjort,
sin frid, sin frid.
O Jesu, ditt namn vare prisadt och stort
all tid, all tid.

2. Sverige.

Efter G. L. Silverstolpe.

Värdigt.

p *cresc.* *mf*

Sve - rige, Sve - rige, fram - för allt på jor - den äl - ska - de och
Här - ligt, här - ligt är du lot - tad vor - den, där du går mot

cresc.

dy - ra fo - ster - land! För ditt väl, du hem i hö - ga
stjär - nor - na din gång. Fram - för allt, ja allt på he - la

allarg. *f*

nor - den, flam - mar här - tat af en he - - lig brand.
jor - den, Sve - rige, Sve - rige, hyl - le dig min sång!

3. Vintervisa.

Markeradt, ej fort.

Z. Topelius.

mf

1. Vind och hvi-ta vå-gor stre-do nyss på sjön. Blå-a bryg-gor blän-ka nu kring
 2. Det är skarpt i sko-gen, där jag går i dag. Rim i hå-ret hän-ger. Som en
 3. Och så kort är da-gen, mon är så al-len. Fu-rans skug-ga väx-er till en

marcato

p

ö - de ön. Smi - dig ski - da skön öf - ver slät - ten slin - ter.
 björn är jag, hug - ger fri - ska tag; och den grö - na gra - nen
 jät - te ren. På dess mör - ka gren hän - ger må - nens skif - va,

f

Vac-ker är vår vin-ter och så frisk är snön. snö-ig ljung —!
 fal - ler, hvit om manen, för min yx - as slag.
 och på fält och drif-va ly - ser stjärnans sken.

Slutet

f

Slutet

4. Nu så drar jag åter,
 fri och glad och ung,
 till min trefna hydda,
 där jag själf är kung.
 Sjung en visa, sjung!
 Sjung hur skidan slinter
 i den vackra vinter
 öfver snöig ljung!

4. Stjärnöga.

Stilla, ej släpigt.

Z. Topelius.

p

Nu så ski-na stjär-nor små i den tysta kvällen,

p *legato*

cresc.

och två rö-da bå-gar stå på de höga fjäl-len.

cresc.

mf *mp*

Många stjärnor se hit ner, norrskensbågen på mig ser —. Stjärnor små och

mf *mp*

kä-ra, nu är ju-len nå-ra!

dim.

